

Ora langs de 'kurkentrekker' naar de top van de Zugspitze

Een Zwitserse Witte Herder op de hoogste top van Duitsland

Augustus 2011. In de Hohe Tauern was het al een hele tijd wisselvallig weer, maar in het naar huis rijden boden zich nog een paar dagen excellent weer aan. 'We gaan de Zugspitze proberen langs de Tiroler kant vanuit Ehrwald'.

De Zugspitze is met 2962 m de hoogste bergtop van Duitsland. Omwille van de gemakkelijke toegang met kabelbanen is de top druk bezocht door allerlei toeristen. Wij kiezen voor een sportieve beklimming langs een klettersteig (via ferrata of gezeekerde klimroute). Deze staat aangegeven als 'tamelijk moeilijk'.

4 km voorbij Ehrwald aan het dalstation van de Tiroler Zugspitzbahn (1228 m) vertrekt de Binderweg naar de Wiener Neustädter Hütte op 2209 m. Vroeger kon je via het (inmiddels afgeschafte) middenstation de hut op een half uur gaans bereiken.

Het pad vertrekt aan enkele grasbegroeide hellingen. Snel zit je echter midden in een puinhelling van kleine en grotere rotsblokken. Dus voorzie ik Ora, mijn Lovely White Shepherd, van schoentjes om haar poten te beschermen tegen het ruwe gesteente. Het pad is soms minder duidelijk en je moet je dus verder oriënteren op sporen. Zo blijken er een tweetal 'paden' te lopen. Naast het pad is het heel wat vermoeiender. Links omhoog is de algemene richting.

Na drie kwart van de weg komen we op de Georg Jäger-Steig en is het eindelijk gedaan met de puinhelling. Een aanvankelijk mooi bergpaadje brengt ons onder de kabelbaan naar de rotsen. Het verandert snel in een rotsig pad met diepe afgronden. Hier en daar is er wat klimwerk met zekeringen.

Deze staaldraden zijn soms wel nodig om veilig te vorderen. Ora doet goed mee. We verwachten nu snel de hut, maar het valt tegen. Er is nog een hele weg af te leggen en pas op het allerlaatste moment komt de hut te voorschijn.

Ondertussen krijgen we een prachtig uitzicht op de Eibsee in Duitsland.

De Wiener Neustädter Hütte is nog een echte originele hut van de oude stempel. Veel keus om te avondmalen is er niet. Een grote kom soep met worst en brood stilt duidelijk de honger. Daarna wordt er nog gezongen, dank zij de huttenwirt met zijn gitaar. Ora nestelt zich voor de oude kachel. Vanaf 22 uur is het nachtrust.

De volgende dag na het ontbijt begint het serieuze werk. Een grote puinhelling brengt ons naar de voet van de wand. Die begint vrij steil, maar het valt nog mee.

Niet veel later volgt de sleutelpassage: 'der Stopselzieher' of 'kurkentrekker'. Het is een smalle steile doorgang tussen de rotsen, gezekeerd met een kabel en met metalen treden, zoals een ladder.

Op een rustpunt waar Ora gemakkelijk kan blijven staan, haal ik het touw boven. Ik besluit eerst zelf een aantal meter omhoog te klimmen en dan Ora te laten nakomen, geholpen door mijn touw. We doen dat enkele keren na elkaar en kunnen op deze manier toch tamelijk vlot een 30 meter steile rotswand overwinnen. Het moeilijkste is voorbij!

Het is echter nog niet gedaan. Het grootste deel van de wand ligt nog voor ons. Steilere stukken wisselen regelmatig met 'plattere' paadjes die zigzag door de wand gaan, steeds hoger en hoger.

Ora heeft geen hoogtevrees. En dat is maar goed ook, want hoe hoger we vorderen, hoe dieper de gapende afgrond achter ons groeit. Prachtige uitzichten op het groene dal diep beneden ons zijn een streling voor het oog.

Uiteindelijk bereiken we het topplateau waar de kabelbanen eindigen. Wat een drukte! Wat een verschil met de stille

steile wand die we zojuist beklommen. Het plateau is verdeeld in twee grote afdelingen: het Duitse grondgebied en het Oostenrijkse. Op het Duitse grondgebied vind je uithangborden met teksten als 'Deutschlands höchste Rostbratwurst' en 'Deutschlands höchster Biergarten'. Er is ook een berghut waar je kan eten en overnachten.

Onze beklimming is nog niet gedaan. Achter het plateau is er een kloof en daaruit stijgt de eigenlijke top met het gouden kruis omhoog.

Ook andere toeristen die met de kabelbaan gekomen zijn, proberen nog de laatste meters naar de top te overwinnen.

Vanop het grote terras slaat een nieuwsgierige menigte achter de balustrade ons gade. Ora zet haar beste beentje voor. Een loodrechte ladder wordt beklommen. Nog een korte klettersteig moet er aan geloven. En daar bereiken we de top. Proficiat Ora!

De dag is nog niet ten einde. We laten de kabelbanen voor wat ze zijn, want we willen ook zelfstandig de afdaling doen zonder hulpmiddelen. 's Avonds bereiken we terug onze hut en de volgende dag dalen we af naar Ehrwald.

De volledige fotoreeks kan je vinden op:

http://fotoalbum.seniorennet.be/jodesmedt/zugspitze/galerij_alle_fotos

Jo De Smedt
www.berglucht.be